

støtte til personer med nedsat arbejdsevne efter den danske lovgivning, herunder især fleksjobordningen.

For personer med bopæl i udlandet vil det være vanskeligt for Sikringsstyrelsen at opfylde disse krav, idet styrelsen må støtte sin afgørelse på oplysninger indhentet fra udenlandske institutioner beroende på de muligheder for revalidering, som foreligger lokalt. Styrelsen vil desuden få svært ved at få det indgående kendskab til den pågældende, som er forudsat, tillige med at samarbejdet med den pågældende ikke kan være som i en dansk kommune.

Det foreslås derfor, at grundlaget for afgørelse om førtidspension til personer med fast bopæl i udlandet skal bestå af redegørelser for de forhold og omstændigheder, som kan oplyses af de udenlandske pensionsmyndigheder, og at det ved afgørelsen om førtidspension er personens muligheder for at blive selvforsørgende i bopælslandet, der er afgørende.

Efter de Fællesskabsretlige regler er det hovedreglen, at en afgørelse træffes på grundlag af de oplysninger, der ligger til grund for sagsbehandlingen i bopælslandet. Det skal dog bemærkes, at der efter artikel 105 i Rådets forordning nr. 574/72 er mulighed for at foretage »administrativ og lægelig kontrol«, der er nødvendig for at tilkende, udrede eller ændre ydelser. Udgifterne hertil afholdes af den institution, som anmoder herom.

Til nr. 39-42

I den gældende lov om social pension er de anførte beløb angivet i 1999-satser. Da de foreslåede satser for førtidspension i § 49 angives med 2001-satser foreslås disse beløb, som også satsreguleres, konsekvensændret, således at det alene er 2001-satser, der fremgår af lov om social pension.

Til nr. 43

Det foreslås, at bestemmelsen om alderstillæg ophæves. Ifølge oplysninger fra Kommunedata er den sidste modtager af alderstillæg – en pensionist på 111 år – afgået ved døden i august måned 2000.

Til nr. 44-49

Der henvises til bemærkningerne til nr. 39-42, dog indeholder nr. 44, 46 og 48 også redaktionelle ændringer.

Til § 2

Til nr. 1

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 3 i § 83 i service-loven, der ophæver servicebetalingen for førtidspensionister, som tilkendes førtidspension efter de fra 1. januar 2003 gældende regler. § 83, stk. 1, fastsætter en

særlig servicebetaling for førtidspensionister, der er tilkendt pension i medfør af den gældende pensionslovs § 14, stk. 1 og 2 og som bor i varige botilbud efter § 92 i serviceloven. Forslaget er en konsekvens af forslaget om, at førtidspensionen skal være en ren forsørgelsesydelse, således at den enkelte førtidspensionists konkrete behov for supplerende servicetilbud og konstant tilskud, fx. til personlig pleje, hjælpemidler, behandling m.v., fremover skal dækkes via anden lovgivning.

Reglerne om servicebetaling blev indført som betaling for de varige botilbuds særlige tilbud om støtte, bistand og aktiviteter, som andre førtidspensionister med mellemste eller højeste pension, som bor i egen bolig delvis selv skal betale.

Forslaget til § 83, stk. 3, understøtter samtidig bestemmelserne i socialreformen af 1. juli 1998, som ophævede institutionsbegrebet, således at den sociale service ydes uden hensyn til den berettigedes boform, og med særskilt fastsatte regler for egenbetaling for de enkelte ydelser. Der er herefter ikke grundlag for særlige regler for betaling for den service, der gives i et varigt botilbud.

Til nr. 2

Formålet med ydelsen er at medvirke til, at en person med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, og dennes eventuelle familie, kan leve så normalt som muligt på trods af den nedsatte funktionsevne.

Personkredsen omfatter personer mellem 18 år og 65 år, som har varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, som følge af medfødt handicap eller senere opstået sygdom eller som følge af ulykkesskader. Som eksempler herpå kan nævnes udviklingshæmning, sindslidelser, epilepsi, nedsat bevægelsesfunktion, herunder respirationsinsufficiens, hjerneskade, nedsat talefunktion, manglende eller svagt syn samt manglende eller nedsat hørelse.

Eksemplerne er ikke udtømmende og selv om årsagen til den nedsatte funktionsevne ofte vil være en lægeligt diagnosticeret lidelse, der angiver en betydelig og varig nedsættelse af kropslige eller kognitive funktioner, er det imidlertid den samlede vurdering af funktionsevnenedsættelsen i forhold til den daglige tilværelse, og de deraf affødte behov for kompensati-on for merudgifter og andre tilbud, der er afgørende for berettigelsen til de særlige kompenserende ydelser. Det er således ikke den lægelige diagnose og ikke arbejdsevnen, der er afgørende, men den pågældendes muligheder for at begå sig i sin daglige tilværelse.

Med forslaget vil forsørgelsesgrundlaget ikke have betydning i forhold til den personkreds, der kan opnå